

CVETJE

z vertov sv. Frančiška.

XXX. tečaj

V Gorici, 1913.

10. zvezek.

Zaupno občevanje z Bogom.

P. A. M.

XXII. Poglavje.

Odgovor na drugi vgovor.

Drugi vgovor zajemajo nekateri iz besed sv. pisma, ki nas k strahu opominjajo. Take so besede sv. Pavla: »Sè strahom in trepetom delajte za svoje zveličanje.« Ali iz psalmov: »Služite Gospodu v strahu ter se ga veselite s trepetom.« S temi besedami in mnogimi drugimi, pravijo, se ne da združiti ono neomahljivo zaupanje, da bomo od dobrotljivega Boga dobili vse, kar potrebujemo za stanovitnost v milosti do smerti.

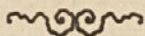
Na to damo odgovor, ki ga je dobila sv. Terezija od svojega božjega ženina in ga je morala povedati svojim nasprotnikom, ki so se tudi sklicavali na sv. Pavla in svetnico grajali, da preveč okrog hodi, in da je pozabila, kaj se spodobi njenemu stanu. Pa ona je hodila okrog le za to, da je na raznih krajih vstanovila samostane. Jezus je tedaj rekel svoji ljubi nevesti: »Odgovori svojim grajavcem, da ne smejo besed sv. pisma tako enostransko umeti in pozabiti na druga mesta, ki se tičejo ravno tistega predmeta. Ali mi morejo roke zvezati?« Tako

govori nezmotljivi razlagavec in ob enem edini začetnik sv. pisma. On nas opominja, da moramo ena mesta sv. pisma z drugimi mesti primerjati, ako jih hočemo prav razumeti. Ako ober-nemo to na tista mesta, ki nam jih v tem nasproti stavijo, bomo našli, da nam sv. pismo ne le ne prepoveduje neomahljivega zaupanja v Boga, temuč z najrazločnimi besedami priporoča. Takò govori kraljevi prerok, da bo njega, kateri v Gospoda zaupa, vsmiljenje obdajalo, kaker zid. Modri Salomon pravi: »Zaupaj v Gospoda iz vsega svojega serca.« »Kedor v Gospoda zaupa, je srečen.« Sv. apostelj Pavel želi Rimljanom, naj bo njih duša sè zaupanjem napolnjena: »Bog upanja pa naj vas napolni sè vsem veseljem in mirom v verovanju, da obogatite v upanju in moči svetega Duha.« Rim. 15, 13. On opominja Filipljane, naj se v svojih dvojbah in skerbeh k Bogu zatečejo in se potem s popolno varnostjo izroče njegovi previdnosti: »Nič vas naj ne skerbi, ampak v vsaki molitvi in priporočanju sè zahvaljenjem naj bodo znane vaše prošnje pred Bogom. In mir božji, kateri ves um preseza, varuj vaša serca in vašo pamet v Kristusu Jezusu.« Fil. IV. 6, 7. Sv. Peter pa pravi: »Vi ste v božji moči ohranjeni po veri za zveličanje, katero ima razodeto biti poslednji čas, v katerem se boste veselili, če morate zdaj malo žalovati v mnogoterih skušnjavah, da se skušnja vere, veliko dražja kot zlato, katero se v ognji skuša, pokaže v hvalo in čast v razodetju Jezusa Kristusa.« I. Petr. 5—7. Ako nas tedaj sv. pismo opominja k zaupanju in pa tudi k strahu napeljuje, ali je mar nasprotstvo v sv. pismu zarad tega? Gotovo ne. Mi se moramo le potruditi, da spravimo ta navidezno si nasprotujoča mesta sv. pisma v lepo soglasje. To je lahko storjeno. Mi moramo le dobro ločiti ona dva, ketera sodelujeta pri naši stanovitnosti v dobrem. Pervi, na keterega se pa ne moremo prav nič zanašati, smo mi sami; zakaj sv. Duh govori: »Preklet človek, kateri zaupa v človeka.« Jer. XVII. 5. Na človeka se tedaj nanašajo besede, ketere nam strah vzbujajo. Drugi pa je Bog in nanj se nanašajo vse tiste besede, ketere nam vzbujajo zaupanje. Ako dobro premišljujemo delovanje božje in delovanje človeka pri velikem delu stanovitnosti v dobrem do konca, bomo lahko spoznali, kako moremo v svojem sercu združiti zaupanje sè strahom. Resnično, ako gledamo na svojo veliko slabost, kmalu spoznamo, da od nas samih nimamo

druzega pričakovati kot greh in hudobijo; zato se nam zbuja strah. Ako pa gledamo na dobrotljivost božjo in na njegovo vsemogočnost, potem se zbudi v našem sercu terdno zaupanje, da nas on ne bo nikedar zapustil, ako ga le mi ne zapustimo in ne prenehamo, ga pomoči prositi. Storiti moramo tako, kakor otrok, keterega oče derži skozi okno ali nad prepadom. Otrok ve, da se tudi en trenutek ne more prosto v zraku obdržati in da mora gotovo doli pasti, ako ga oče iz rok spusti. Vender otrok ostane miren, ker si ne more misliti, da ga bo oče, ki ga tako ljubi, v tako veliki nevarnosti iz rok izpustil.

Ker nam je zdaj znan razloček mej Bogom in nami pri delu naše stanovitnosti, si že lažje malo bolj natančno ogledamo ona mesta sv. pisma. Komu pa je pisal sv. apostelj besede: »Sč strahom in trepetom delajte za svoje zveličanje?« Tistim Filipljanom, katerim je v prav tistem pismu rekel: »Veselite se v Gospodu vselej... Nič vas naj ne skerbi.« Fil. IV. 4, 6. Trepet ne pride od vsakega strahu, temuč le od velikega, ki se pa ne da združiti z dušnim mirom in serčnim veseljem. Ako nočemo aposteljnu očitati, da ne uči vedno enako in da si sam sebi nasprotuje, si moramo misliti, da ali vernike opominja, naj bodo zarad svoje slabosti v strahu, vender pa naj se zaradi božje moči in dobrotljivosti vesele in v miru žive, ali pa je hotel z besedo strah in trepet zaznamovati le ono delavno in čuječo gorečnost, ki pobožne duše poživlja in priganja, da vedno Boga pomoči prosijo in se skerbno ogibljejo vsake dušne nevarnosti. Ravno tako moramo razumeti besede kralja Davida: »Služite Gospodu v strahu ter se ga veselite s trepetom.« Lahko pa te besede razlagamo o velikem spoštovanju do neskončnega veličastva božjega, ker to spoštovanje se lepo vjema se zaupanjem in veseljem.

(Dalje prih.)

Sv. Peter Aljkantarski,

spoznavavec 1. reda.

Sv. Peter, sloveč misijonar, je bil rojen v Aljkántari na Španjskem leta 1499. Njegovi stariši so bili plemeniti in pobožni. Učili so ga ne samo slušati, temuč tudi moliti. Ko je bil pobožni Peter na vseučilišču v Salamanki, se je odločil zapustiti svet, bogastvo, časti in vse, kar mu je svet ponujal, pa

vstopiti v red sv. Frančiška. Satan ga je skušal odverniti od tega sklepa; šepetal mu je, kako tudi mej svetom lahko tako pobožno živi, da se zveliča. Te in druge satanove skušnjave je z molitvijo premagal. Šel je v samostan. Tu je po svetem vodilu in s predstojnikovim dovoljenjem nenavadno ostro in spokorno živel. Dvajset let je nosil bodeč železen spokorni pas; čez štirideset let se je do kervi bičal. V začetku ga je zaspolec zelo motil v molitvi; pozneje je pa sè zatajevanjem dosegel, da je samo poldrugo uro na dan spal, na tleh sedé. Ne-pretergoma je imel misijone po vaseh in mestih; na koncu misijona je postavil na bližnjem hribu velik križ, da so ga verni od daleč videli in se spominjali Kristusovega terpljenja. Ta navada se je ohranila do današnjega dne, samo da postavljajo misijonski križ pred cerkvijo ali pa v cerkvi. Pri vseh svojih opravkih pa Peter ni zanemarjal molitve in premišljevanja. — Spisal je zlato knjižico, kako treba s koristjo premišljevati. — Redovno življenje frančiškanov je na Španjskem prenovil; sveti Tereziji je pomagal, da je tudi ona prenovila redovno življenje karmeličank in karmelitov.

Sam je zelo ostro živel, proti drugim je bil pa ves blag in miloserčen. Ko je nekega dne neki plemenitaš ž njim govoril in se tožil čez druge ljudi, mu je svetnik odgovoril: »Da, res svet mora biti boljši, mi dva hočeva resno začeti izboljšavati svoje življenje, potem je začetek že storjen.« 63 let star je vmerl 18. oktobra leta 1562. Po svoji smerti se je prikazal sv. Tereziji v veliki svetlobi in rekel ji: »O srečna pokora, ki mi je pridobila toliko veličastvo.« Papež Klemen XI. ga je svetnikom prištel.

Posnemaj ga v molitvi in premišljevanju; spolnuj natanko vodilo, glede pokore pa se ravnaj po nasvetu svojega spovednika.*)

P. A. F.

Življenje bl. Janeza Triorskega, misijonarja in marternika 1. reda sv. Frančiška.

P. S. Z.

P. Janeza zadnje misijonsko delovanje v Hu - nan in okolici.

Bl. Janez se je po skorej dvanajstletni odsotnosti vernil v pokrajino Hu-nan. Mej begom pred nasprotniki mu njegova go-

*) Po Winkes, Seraphischer Tugendspiegel. 18. October.

rečnost ni dovolila mirovati. Tudi bežeč je porabil vsako priložnost za oznanjevanje večnih resnic. Dospevši v Hunan je šel v selo Lian-tain k družini Zavo. Sporočil je svojim višjim, da je preganjan in prosil, naj mu dovolijo iti v Makav. Ti so mu odsvetovali tako dolgo in nevarno pot; naj se ne izpostavlja smertni nevarnosti, ker ga nasprotniki zasledujejo in imajo tudi njegovo sliko, ki ga lahko hitro izda. Določili so, naj za sedaj ostane v Hu-nan. Kristijani te pokrajine so bili take novice zelo veseli; saj je bil p. Janez njihov ljubljeneec in v najboljšem spominu iz njegovega prvega tamkajšnjega misijonskega delovanja. Poznali so njegovo gorečnost in globoko vkoreninjene čednosti, živahnost v oznanjevanju božje besede in resnično pobožnost. Verh tega je bil pa iz Rima imenovan za apostoljskega provikarija nad celo okrajino Hu-nan in je ko tak smel deliti sv. birmo. P. Janez se zavoljo te časti ni imel za kaj višjega, ostal je vedno ponižen; kristijani so bili pa veseli tega odlikovanja in so se radovali, da ostane p. Janez ko apostoljski provikarij mej njimi.

P. Janez v tem času ni bil brez dela. Kmalu je zapustil selo Lian-tain in je sledeč reki Pe-sijang hodil od kraja do kraja oznanjujoč svete resnice. Obiskal je posebno tiste kraje, kjer je od strani mandarinov žugala večja nevarnost. Prišel je v mesto Heu-kov-fu, kjer so že v prejšnjih časih frančiškani širili sv. vero, pa so jo spreobrnjenci zopet zapustili. V tem mestu je p. Janez ostal celo leto. Stanoval je pri družini Ko-fuj. Oče te družine je vmerl ko kristjan, sinovi so se pa po očetovi smerti vernili k poganstvu, vendar so iz spoštovanja do očeta hranili njegove molitvenike, podobe in križ. P. Janez jih je kmalu zopet spreobrnil. Ž njimi so se poprijeli sv. vere tudi mnogi drugi; nastala je kerščanska srenja, ki se je zbirala k skupni božji službi v hiši Ko-fuj.

Ob dotokih reke Pe-sijang je živelo v gorskih krajih mej pogani več kristijanov, ki so bili pa življenje po veri skorej popolnoma zanemarili. Manjkalo jim je duhovnikov; vplivalo je tudi zelo močno zadnje kruto preganjanje. Sicer so se držali starih kitajskih navad, posebno mnogih postov na čast krivim bogovom. Mej njimi je bil neki Ljev (Lieu), postaren mož, visoko spoštovan. Ta je večkrat govoril sè svojimi ljudmi o mnogih postih in se čudil, zakaj ni nobenega posta na čast neba. Ta

pomislek je prišel tudi do ušes nekega Ventura Liu-siu-ju, ki je bil nekedanji učenec p. Janeza. Vprašan, kaj misli on o teh postih, jim je razložil pogloblitve resnice iz katekizma tako prepričevalno, da so se pogani vasi Ma-ša-zon odločili postati kristijani. Ventura je bil določen v to, da jim poišče kakega duhovnika.

P. Janez se je v tem času mudil na apostoljskem obiskovanju. Ko je zvedel, kako delo ga čaka v Ma-ša-zon, se hitro napoti tja. Kerstil je starčka Ljeva na ime Hijeronim, njegova sinova pa za Filipa in Jakoba; ž njimi pa še lepo število družih paganov. Ti ljudje so postavili nato molitvenico blizu hiše kristijana Ho-taj-kvi, ki je postal katehet nove srenje. P. Janez je ostal delj časa mej njimi. Vsaki dan so prihajali katehumeni in novokerščenci v molitvenico, kjer jim je p. Janez razlagal kerščanski nauk in ž njimi opravljal razne pobožnosti, posebno sv. križev pot.

Ne smemo pa misliti, da je vse tako gladko teklo in da p. Janez pri tem delu ni imel nič težav. Naletel je na razne ovire in zopernosti; težko je bilo iztrebiti stare poganske navade in vpeljati kerščanske, posebno posvečevanje nedelj. Kitajci so pridni za delo in pohlepni po denarju. Zato niso radi pustili nobenega dne brez zaslužka. Če si na p. Janeza opomine niso upali ob nedeljah očitno delati, so delali pa skrivaj.

Tako je bilo v času riževe žetve; p. Janez je šel neko nedeljo po polju in je našel na njivah mnogo kristijanov pri delu. Ko so ga ti zagledali, so neketeri izmej njih zbežali in se poskrili, drugi so od dela šele na njegov resen opomin odnehali, pa le za malo časa. Ko se je p. Janez od njih dovolj oddaljil, so delali nadalje, da bi zgubljeni čas nadomestili še bolj pridno, ko prej.

P. Janez je proti onečeščenju nedelj zelo ostro nastopal in polagoma res nekaj dosegel. Neko družino je zapustil, ker se ob nedeljah ni hotela zderžati dela, šel je k drugi stanovati. Ko so ga prosili, naj se verne, je odločno zahteval, da se zderžijo dela ob nedeljah, in šel je nazaj še le, ko so mu to obljubili.

V tem času ga je na misijonskem potovanju srečal neki hudoben človek z imenom Ljev in mu dal močno zaušnico. P. Janez jo ponižno sprejme iz ljubezni do Jezusa; pove pa do-

tičnemu človeku, da bo vmerl vsled kačjega pika. Mož je še dolgo živel; več let po smerti p. Janeza pa ga je v gozdu pičila kača in to je bila njegova smert.

To pa ni edini čudež iz življenja bl. Janeza. Povedimo tu nekaj, kar se je zgodilo leta 1815. Studenec, ki je dajal prebivalcem vasi Ma-ša-zon in drugim gorskim sosedom potrebno vodo, je skorej popolnoma vsehnil. Ljudje so potožili p. Janezu svojo veliko zadrego in nevarnost, ki jim preti vsled suše in žeje. P. Janez jih ljubeznivo tolaži in spodbuja k zaupanju v Boga. Čez nekaj časa pa vzame blagoslovljeno vodo in gre k studencu. Tam nekoliko molí in blagoslovi studenec. In kaker bi se vzbudilo v njem novo življenje, začne naraščati voda. Studenec je je zopet dajal zadosti in ljudje so se zahvaljevali za njo p. Janezu in Bogu.

Slovo od vernikov in vjetje p. Janeza.

P. Janez si je vsled truda, posta in slabe hrane nakopal bolezen. Vernil se je v Ma-ša-zon, odkoder je vodil kerščansko srenjo. Potreboval je počitka in posebne boljše hrane. Kupil si je nekaj koz, katerih mleko je bilo edino vspešno zdravilo za njegovo bolezen. Ker je je moral piti toplo takoj po molži, kar je bilo za Kitajce nekaj nenavadnega in odurnega, zato je šel vsaki dan sè svojimi kozami za nekaj ur v šumo. Tu jih je sam pasel, molzel in se zdravil ž njihovim mlekom. Po zgledu sv. Frančiška, ki je šel na goro Aljvernijo molit, je p. Janez v samoti molil in premišljeval.

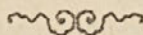
Nekega dne so šle koze predaleč in so, ne da bi bil p. Janez opazil, poskakale čez mejo na posestvo nekega bonca. Nankrat zasliši p. Janez neko vpitje, koze pridervijo k njemu, za njimi pa bonc sam. Ta spozna v pastirju tujca, po njegovih mislih je morebiti še celo upornik, ali kar naravnost kristijan. Na sumu je ko tujec, zato ga bonc naznani mandarínu ko tujca, ki se najbrže ko pristaš upornikov skriva po gozdu in oznanjuje prepovedano vero. To se je naznanilo 26. jul. 1815.

Naš misijonar se je po tem dogodku v gozdu mirno vernil v svojo vas nič hudega sluteč. Dne 25. julija je pa srečal na potu nekega mladeniča, ki ga vstavi in mu na kratko pravi: »Možje hodijo okrog in te bodo jutri prijeli.« Na to otide in zgine.

V noči po tem dnevu so bili kristijani zbrani v molitvenici. Po polnoči je p. Janez opravil sv. mašo, verniki so pa pobožno molili. Po sv. maši stopi p. Janez pred nje in jih ljubeznivo vpraša: »Bratje moji, ali se kaj bojite nevihte?« Verniki ne razumejo, čemu govori v jasni noči o nevihti. Zato jim p. Janez pojasni: »Nevihta se bliža. Prišli bodo vojaki in nas bodo zvezali in pred mandarina peljali. Mandarin bo žugal in nas z martrami skušal pripraviti, da bi vero zatajili; nazadnje nas bo izročil rabljem.«

Verniki osupnjeni poslušajo. Nekaj časa molčijo, potem pa nekateri vprašajo: »In ti, oče, ali imaš strah tudi ti?« On pa odločno reče: »Jaz se ne bojim.« Kaker bi jih na ta odgovor prešinila posebna serčnost in moč, odgovorijo vsi na glas: »Če se oče ne boji, se tudi mi ne bojimo.«

Po kratki molitvi so se verniki razšli na svoje domove; zvečer so se zopet zbrali v kapelici. Naenkrat zaslišijo kitajski boben in poveljujočega vojaka, kapelica je hipoma obsuta, vrata se odpro in notri stopi truma oboroženih vojakov, da zveže in polovi kristijane. Najprej se lotijo p. Janeza, gospodarja, pri katerem je stanoval, in kateheta, potem zvežejo še dvanajst družih kristijanov, jih postavijo pod jarem, oropajo kapelico in razdelijo plen. Mandarin da znamenje za odhod. Na čelo vjetnikov postavijo p. Janeza. Sprevod se začne pomikati naprej, za njimi se pa zasveti ogenj, ki ima vpepeliti kapelico in hišo, v kateri je p. Janez stanoval.

Poročilo o shodu voditeljev III. reda sv. Frančiška ob času slov.-herv. katoliškega shoda.

Preč. p. provincijalaj Angelj Mlejnik je za čas katoliškega shoda v Ljubljani povabil voditelje III. reda na sestanek in posvetovanje na dan 25. avgusta. Sperva je bila odločena v to dvorana v knezoškofijski palači. Ker je pa prišlo veliko škofov v Ljubljano, ni bilo tam več prostora. Zato so se morali voditelji

III. reda zbrati v tretjeredniški dvorani Frančiškanskega samostana. Morebiti je bila ta sprememba nekoliko kriva, da se voditeljev ni toliko zbralo, kakor je bilo želeti. Bolj ko to, je na voditelje vplivala neka neopravičena brezbržnost. Res je, da so bili mnogi voditelji z dežele zadržani; ti so se tudi dostojno opravičili. Nikaker pa ni prav, da so izostali od tega shoda patri voditelji iz več naših samostanov. Patri voditelji III. reda kapucinske družine so se shoda vsi vdeležili.

Počastil je pa shod presvitli knezoškof ljubljanski, odlični tretjerednik dr. Anton Bonaventura Jeglič. Velika žrtev je bila, da je v tem času daroval tretjemu redu dobre pol ure, pa tudi za tretjerednika je njegov prihod na sestanek odlično počeščenje. Bog mu poverni trud in ljubezen, posebej pa še prijazne besede, s katerimi je nagovoril vse zbrane in spodbujal zlasti svetne duhovnike, naj radi pristopajo v tretji red in ga pridno širijo po svojih župnijah. Podelil je zbranim na prošnjo p. provincijalja škofovski blagoslov.

Po teh opazkah naj povemo na kratko glavne reči o shodu.

Najprej je p. provincijalj zbrane — bilo nas je okoli 50 — prav preserčno pozdravil; povedal je nato vzroke, zakaj je shod sklical, namreč zato, ker so ga mnogi prosili, in ker rodijo taki shodi veliko dobrega za III. red, kakor so pokazali shodi na Dunaju, v Insbruku, v Monakovem in Koelnu, pa tudi zato, ker spada tak sestanek na katoliški shod, da se III. red bolj spozna, poživi, enotno organizira in prav vodi. Da je bil tak shod potreben, kaže to, ker so mnogi voditelji za III. red doseđaj premalo storili, ker so preveč poveršni, ker niso opravljali zapovedanih letnih vizitacij, ker niso pošiljali letnih poročil, ker se njih mesečni shodi niso vselej in natančno veršili. Vse to je bilo v veliko škodo III. redu. To se mora popraviti in III. red prenoviti.

Zato je pa definitorij sedaj nastavljal komisarja ali provincijalnega vizitatorja III. reda, da bo skerbel za enotno vodstvo po vseh skupščinah in podružnicah in pomagal pri vstanavljanju in vizitaciji III. reda predstojnikom v posameznih samostanih. Sedaj je za to določen p. Salvator, ki stanuje v Ljubljani; nanj se v prihodnje obračajte v zadevah III. reda.

P. provincijalj je podal tudi splošen pregled stanja III. reda v naši provinciji, ki pa ni natančen vsled tega, ker niso še vsi

voditelji poslali dotičnih podatkov. Lansko leto je bilo okoli 70.000 tretjerednikov, podružnic 154, s kapucinskima nad 170. Od naših podružnic jih je na Kranjskem 77 s 33.000 udov; na Štajerskem je 61 podružnic s 26.000 udov, na Goriškem 8 podružnic z 2500 udov, na Koroškem je ena podružnica v Kapli ob Dravi okoli 70 udov, v Istriji je 8 podružnic s 1500 udi.

Želeč blagoslova in obilo sadu, je sklenil p. provincijal svoje poročilo. Sledilo je na to poročilo o pomenu III. reda v socialnem življenju in ker je bil g. župnik Pavlovčič zadržan, je bilo njegovo poročilo o pomenu III. reda za župnijo temu pridejano.

Govoreč o socialnem pomenu III. reda je poročevavec najprej omenil zgodovino njega vstanovitve in tedanje prenovljenje človeške družbe. Nadalje je povdarjal, da je tretji red postavljen na pravi temelj, na katerem edinem se more rešiti soc. vprašanje. Ker stojijo socialni demokratje na napačnem materialističnem temelju, zato tega vprašanja ne morejo rešiti. Trojno zlo, ki je imenuje sv. Janez: poželjenje mesa, poželjenje oči in napuh življenja, jemlje človeku srečo zemeljsko in večno. Temu se krepko v bran stvi III. red s svojo čistostjo, vboštvom v duhu in ponižnostjo. Kako rešuje v tem pomenu soc. vprašanje, je pokazal sè zgledi tretjerednikov iz višjih in nižjih stanov. Potem je prešel v posameznosti: III. red skerbi za vboge, bolnike, zanemarjene otroke, za dobre časopise. — Spodbujal je tudi, naj se tretjeredniki, kjer je treba, vdeležujejo kolodvorskih misijonov.

Poročilo o blagoslovu III. reda za župnijo je v kratkem obsegalo to-le: Duhovniki tretjeredniki so najboljši pastirji duš, so luč, ki sveti po celi župniji in vse ogreva. Župljani ki so v III. redu, so najboljši kristijani, vneti za božjo službo, za prejemanje sv. zakramentov, oni vzgajajo dobro svoje otroke, skerbijo za posle, so dobri možje skerbne gospodinje, oni izvršujejo duhovna in telesna dela vsmiljenja, bojujejo se za čast cerkve, proti slabim časopisom, grešnim plesom, pijančevanju in vsem slabim navadam. Oni največ molijo za se, za gospoda, za župnijo. — Če je pa kaj napačnega pri njih, tega je največkrat krivo vodstvo, ki ne stori svoje dolžnosti.

P. Ernest Jenko je predaval o organizaciji III. reda. Glavne misli so bile te: Najprej morajo biti voditelji dobri, vneti za III. red, dobro podučeni o zadevah III. reda. Za tak poduk je

treba skrbeti že v bogoslovju pri pastirstvu. Vodstvo bodi pri vseh voditeljih enotno: enaki zapisniki, enak način sprejemanja itd. Po mestih je potreben tudi zapisnik po listih. Sprejema naj se dvakrat, k večjemu trikrat na leto in sicer javno v cerkvi. Sprejeti naj v letu poskušnje vsaki mesec dobivajo od voditelja samega potreben nauk o III. redu, drugače ne morejo biti dobri udje. Obljube naj delajo skupno in svečanostno v cerkvi ne v zakristiji. Govori pri shodih naj ne bodo splošni nauk, ampak naj se vedno nanašajo posebej na III. red. Vsaka skupščina imej odbor; predsednika(-co), tajnika(-co) itd. Letna vizitacija naj se redno verši vsako leto po vséh podružnicah. Voditelji naj redno pošiljajo vsako leto letno poročilo. Odborove seje naj bodo po potrebi: vsaki mesec, najmenj pa na tri mesece.

Zadnji je poročal g. župnik Merkun s Homca kako naj tretjeredniki delujejo proti pijančevanju in nezmernosti. V krepkih jedernatih besedah je najprej opisal žalostne posledice pijančevanja, posebno žganjepitja, za dušo in telo posameznih tej napaki vdanih ljudi, potem je povdarjal, da škoduje nezmernost v pijači sv. veri, cerkvi, družinam, občinam in državi. Iz tega je sklenil, da veže tretjerednike bolj ko druge dolžnost ljubezni do bližnjega, da vse moči zastavijo v to, da se pijančevanje omeji in podpira zmernost in zderžnost. Ker pa med tretjeredniki ni pijancev, naj z besedo in zgledom učijo zmernosti druge ter naj pospešujejo delo »svete vojske« ali družbe zderžnosti tudi z molitvijo.

Radi tesno odmerjenega časa je svoje poročilo zelo okrajšal.

Po vsakem poročilu se je prebrala primerna resolucija, ki so jo zborovalci odobrili.

Za poročili so bili na redu predlogi in nasveti, ki so jih stavili razni gospodje. Omenimo bolj važne, ki so jim priterjevali vsi:

Vizitacija podružnic naj se redno verši vsako leto; zato naj voditelji III. reda povabijo patra voditelja iz dotičnega samostana. Če ta ne bi prišel, naj se obernejo na provincijalnega komisarja.

Od več strani se je izrazila želja, naj bi se v »Duhovnem Pastirju« priobčevale pridige za mesečne shode III. reda.

Glede »Cvetja« so neketeri želeli bolj kratkih poročil, in zato se je povdarjalo, naj gg. voditelji bolj pridno pošiljajo

poročila v »Cvetje«. Voditelj III. reda iz Zagreba je priporočil, naj se bolj agitira za »Cvetje«, ker tako izredno dobro vrejevan list to zasluži. Eden je nasvetoval, naj bi se list že v tiskarni prerezal, ker mnogi bravci to želijo.

Neki zelo odločen gospod je izrazil željo, naj se voditelji III. reda večkrat snidejo na posvetovanje in naj bi se tretjerednikom posebej dala priložnost opraviti duhovne vaje.

Mnogi so vpraševali za svet, kako bi bilo mogoče može pridobiti za III. red? Eden je nasvetoval dvoje, da bi se III. red združil z družbo sv. Vincencija in naj bi se vpeljalo nekako zavarovanje mož za starost. Ker bi se to ne moglo vpeljati in bi nasprotovalo določilom sv. stolice, se nasvet ni sprejel.

Neki gospod je sprožil misel, naj bi se izdalo in vglasbilo nekaj primernih pesmi za shode III. reda.

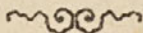
Neki drugi voditelj III. reda je naglaševal, da je zelo dobro, če se vizitacije veršijo pri dopoldanski službi božje. Na ta način bi možje spoznali in začeli ceniti III. red.

Več gospodov voditeljev, ki niso mogli priti osebno na shod, je pismeno izrazilo svoje želje in nasvete. Povemo jih tu na kratko:

Tretji red naj se vpelje v vsaki župniji — udje naj se shodov vdeležujejo — naj bi se določil poseben zaščitnik (patron) tudi za mladeniče in za dekleta patrona — frančiškanski rožni venec in litanije naj se molijo skupno — če kateri ud naredi obljubo drugod, naj se to naznani na skupščino, v kateri je bil sprejet — naj nosijo znake III. reda — povsod naj imajo nabilnik III. reda. Naj se ne sprejemajo v III. red ljudje iz župnij, v katerih je vstanovljena skupščina ali podružnica; ti naj se vpišejo doma. (Op: To je neobhodno potrebno, če se hoče imeti III. red organiziran). Mlade tretjerednice naj bi vsake mode ne posnemale. (Štajerska).

Opazka: Da bo vodstvo III. reda povsod enako, pa v ta namen še nimamo primerne knjige, naj se za sedaj p. n. voditelji III. reda povsod in v vsem ravnaajo po navodilih nemške knjige: Tischler: »Handbuch zur Leitung des dritten Ordens« 6. izdanje iz l. 1912. Dobi se v Ljubljani v Katol. bukvarni.

P. S. Z.

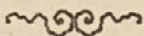
Resolucija slovensko - hervatskega katoliškega shoda o tretjem redu sv. Franciška.

I. V smislu lista sv. Očeta papeža Pija X. z dne 8. sept. 1912 na generalne ministre treh družin prvega reda manjših bratov, katerim priporočajo tovarištva (skupščine) III. reda sv. Franciška ne le po samostanskih cerkvah, temveč tudi po drugih, zlasti župnih cerkvah, izraža slov.-hrv. katoliški shod željo, naj bi se dala slovenskim in hervatskim bogoslovcem prilika, podučiti se o potrebi, koristi, upravi in vodstvu III. reda, naj bi se po bogoslovnih seminarjih ustanovile med slovenskimi bogoslovci posebne skupščine tega reda, da bi se na ta način med njimi zbudilo zajemanje za III. red, da bi ga mogli pozneje v pastirstvu z večjo gorečnostjo in uspešno voditi.

II. Katoliški shod priporoča vsem čč. gg. dušnim pastirjem, naj negujejo v svojih župnijah III. red, kateri jim bo po besedah sv. Očeta »v najkrepkejšo pomoč pri skrbi za zveličanje ljudi,« naj ga priporočajo in skušajo zanj pridobiti može. Radi naj se poslužujejo glasila III. reda, »Cvetja«, ga toplo priporočajo in pridno dopisujejo.

III. Katoliški shod prosi ude III. reda, naj po opominu sv. Očeta papeža radi pristopajo raznim katoliškim društvom, se vdeležujejo socialnega dela, skrbe za katoliško časopisje, za bolnike, vboge, zanemarjene otroke, skušajo zabraniti prepire in tožbe, podpirajo treznostno gibanje in naj bodo vsem lep zgled krščanskega življenja. — Tretjerednicam se naroča, naj se rade vdeležujejo zdravniških kurzov in v varstvo mladim deklet po večih kolodvorih opravljajo takoimenovani kolodvorski misijon.

IV. Da se povsod vpelje dobra organizacija III. reda in enotno vodstvo, izraža katoliški shod željo, naj bi se pri sestankih Sodalitatis Ss. Cordis včasih kaj govorilo in posvetovalo o III. redu. — Voditelji III. reda naj vestno skrbe, da se do njih skupščinah opravi vsakoletna vizitacija.

O božji previdnosti.

P. B. S.

(Nadaljevanje.)

Enako se moramo vesti tudi pri denarnih izgubah in drugih poškodbah naših koristi, n. pr. ako moramo plačati navidez po krivici ali pod težkimi pogoji, morebiti celo v drugič, ker ne moremo dokazati prvega plačila, ako je treba plačati poroštvo, col in druge davke. Ako ima kedo oblast zahtevati od nas denar in tako tudi stori, je jasno, da tudi Bog to hoče. Mislimo si tedaj, da zahteva Bog ta denar od nas, saj damo v resnici njemu, ako plačamo iz tega namena, da mu ugodimo sè svojo vdanostjo v njegovo voljo. Koliko milosti si zasluži, kedor tako ravna! Se hočeš li o tem prepričati? Misli si dva človeka; eden plača vdan v voljo božjo velik in po krivici zahtevan denar, drugi pa dá vbogajme enak znesek. Vedi, dasi je zaslužene miloščine čudovito veliko, je vendar delo prvega, ki je dal denar ne po svoji volji, ampak vdan v voljo božjo, veliko bolj zaslužljivo. Zakaj, ker to delo brez vsakega vpliva lastne volje, je v očeh božjih čistejše in prijetniše; in ako ima miloščina, kaker uči sv. pismo in poterjuje skušnja, obilen blagoslov za človeško družbo, moramo vendar zgoraj navedenemu delu pripisovati še bolj čudovite sadove.

Tudi v revščini in v vseh njenih nasledkih in težavah se moramo vdati v voljo božjo in to nam bo lahko, ako bomo prepričani, da čuje nad nami Bog ko dobri oče nad svojimi otroci ter da nas je On sam postavil v tako stanje, zato, ker je to nam v prid. Potem se nam ne bo zdela revščina težavna ali vsaj je ne bomo čutili preterdo spoznavši, da je nam v zdravilo.

Vzemimo za zgled mogočnega kralja, ki določi svojemu bolnemu sinu oster, pa za ozdravljenje potreben način življenja. Bo-li kraljevič sklepal iz tega, ker mora vživati neokusne in maločislane jedi, da je v resnici vbožen? Vsekako vé, da bo enkrat podedoval bogastvo očetovo, katero bo tudi lahko rabil, kaker hitro mu bo to dopuščalo zdravje.

In mi, nismo li otroci najvišjega, vsegamogočnega Boga in sodediči Kristusovi? Ali nam more česa manjkati? Mirno smemo reči, da ima vsak, kedor temu božjemu posinovljenju

odgovarja z ljubeznijo, katero je Bogu dolžan, pravico do vsega, kar ima Bog sam. Vse je tedaj naše. Ni pa vedno nam v prid, da imamo vsega v izobilju, temuč dostikrat je bolje, če pogrešamo mnogih reči. Ne mislimo pa zaradi reči, katerih v svoj prid nimamo, da nam bo primanjkovalo kedaj to, kar nam je koristno, ampak verujmo terdno, da nam bo naš Oče gotovo dal vsega, kar nam je potrebno in zveličavno. Naš božji Učenik je rekel ljudstvu, ki ga je poslušalo: »Ako vi, ki ste hudobni, svojim otrokom dajete dobre dari, koliko bolj vaš Oče, ki je v nebesih?« To je neizpodbitna verska resnica in naša bojazen glede tega nauka bi bila, ke bi je ne zavernili, toliko bolj grešna in krivična proti Jezusu Kristusu, ker je on ravno ta nauk tako jasno razložil in celo z obljubami podperl, kaker je brati na toliko mestih sv. pisma. On je dal svojo besedo in jo bo tudi deržal pod pogojem, da iščemo mi najpoprej božje kraljestvo in njegovo pravico.

To je naša prva, najpoglavitniša, da, edina naloga; hočem reči: mi se moramo pri vseh svojih opravilih in početjih zavedati te svoje naloge. S tem namenom spolnujoč svoje dolžnosti jih izveršujemo v svoje zveličanje. Za tako naše ravnanje nam odvzame On vse bridkosti, On prevzame vse skerbi ne samo naših, ampak tudi naših domačih in drugih, za ketere moramo mi skrbeti. To stori tem raje, čimbolj nanj zaupamo in se mu izročimo ter vdamo njegovemu vodstvu.

Ako se nadalje iz ljubezni do Njega odpovemo želji do časnega imetja, imamo vsled obljube Jezusa Kristusa razen večnega življenja že tukaj zagotovljeno stoterno povračilo. Čudovito je to, da nas imajo za vboge, pa smo bogati. Ker ne želimo bogastva in ga tudi nimamo, ne čutimo njegove teže in skerbi, vživamo pa dobrote onih, ki je videti, da imajo bogastvo, v resnici pa nosijo le njegovo težo. Tako se vresničuje nad nami beseda velikega apostolja, ki pravi, da so le pobožnosti obljubljeni darovi sedanjega in prihodnjega življenja.

Udati se moramo v voljo božjo tako v nesreči kaker v sreči, tako v ponižanju kaker v povišanju, tako v zasramovanju kaker v časti. Vse moramo sprejeti ko naredbo božjo vedoč, da sè svojo vdanostjo častimo Boga in se ž njo obenem bližamo svoji največji sreči. Ko je David bežal iz Jeruzulema, da bi se umeknil preganjanju svojega sinu Absalona, mu je veliki du-

hovnik Sadok velel seboj nesti skrinjo zaveze, da bi varovala kralja v tej stiski in mu bila tudi zagotovilo njegove srečne vernitve. Kralj je pa zapovedal, da se naj nese nazaj v mesto zakaj Bog ga že, če le hoče, pripelje nazaj. In je še dostavil: »Ako mi pa poreče: Nisi mi všeč, pripravljen sem, naj stori, kar je dobro pred njim.«

Tako moramo tudi mi govoriti z ozirom na se in na vse druge reči, nigdar se ne smemo vpirati, češ, da nismo zmožni tolikega samozatajevanja. Saj bo Bog sam to zmožnost v nas vzbudil, ako se le terdovratno ne vstavljamo njegovi milosti. Naslednji zgled nam kaže, kako lepo se je ravnal po tem nauku neki svet starček v Aleksandriji, o katerem pripoveduje neki star pisavec. Nekedaj so tega starčka obsuli mnogi neverniki, ga zasramovali, topli, suvali, sploh na razne načine ž njim hudo ravnali. Svetnik je pa sredi njih ostal tih in vse terpel ko jagnje. Ko so ga nekateri zaničljivo vprašali, kakšen čudež je storil Jezus Kristus, jim je odgovoril: »Ta-le čudež, ki ga je ravnokar storil, da se namreč jaz, čeravno ste tako gerdo ravnali z menoj, nisem jezil nad vami in nisem bil čisto nič razdražen.«

Tudi glede na pomanjkljivosti in hibe telesne ali dušne se mora raztezati naša vdanost v voljo božjo. Ne smemo biti žalostni ali se celo hudovati, da nimamo dobrega spomina, bistrega uma, tako izobražene in zanesljive razsodnosti kakor drugi. Mi se pritožujemo, da imamo vsega tega tako malo. Smo pa li zaslužili, da nam je Bog sploh dal tudi to malo? Ali ni tudi to njegov dar, za katerega smo mu dolžni hvalo? Kako dobroto smo mu izkazali, da je nas ustvaril ko ljudi, in ne ko kake druge malovredniše stvari? Da, kaj smo mi storili in s čim ga zavezali, da nas je sploh ustvaril? To samo je že vzrok, če tudi ne edini, da se ne smemo pritoževati, ampak moramo biti zadovoljni s tem, kar imamo in ne več tirjati. Nam mora biti zadosti, ker je Bog tako uravnal. Kaker si pripravi delavec za svoje delo tako orodje, kakeršno potrebuje, tako je tudi Bog razdelil um in zmožnosti po namenih, katere ima z nami. Pri tem je najvažniše in najpotrebniše to, da vse, kar nam da, prav uporabljamo. Mnogim je pač v največjo korist, da niso nadarjeni. Zadostuje jim namreč k zveličanju zmožnost, katero jim je Bog dal; ke bi imeli več, bi se lahko pogubili. Skušnja uči, da veliki duševni darovi mnoge naredo

ošabne in ničemerne in tako vsled njih zabredejo na krive poti in se pogubé.

Bog tirja, da se vdamo njegovi volji v boleznih in sicer v vseh njenih okoliščinah: kedar, kjer in kaker dolgo smo bolni. Poleg tega moramo vendar tudi vse storiti, kar je pametno in za ozdravljenje potrebno ali koristno. Ako nas v boleznih nadada nepoterpežljivost, se moramo premagovati in pomisliti, kako s tem jemljemo čast Bogu in kako ga žali naša upornost. Sveti Bonaventura pripoveduje o sv. Frančišku, kateremu je tekel v hučih boleznih priprost brat: »Moj oče! prosite Boga, naj z vami nekoliko bolj milostno ravna, zakaj, kaker vidim, vas njegova roka zelo tepe,« ali sveti Frančišek mu je odgovoril: »Vedi, moj brat, ako ne bi bil prepričan, da v svoji priprostosti tako govoriš, ne bi te hotel več imeti pri sebi. Kako si upaš grajati, kar Bog dela?« Ko je izgovoril svetnik te besede, je skočil s postelje na zemljo ter jo poljubil rekoč: Zahvalim te, o moj Bog, za te bolečine in prosim te, da jih še pomnožiš, ako tebi dopade; zakaj drugega ne želim, kaker izpolnjevati tvojo voljo.

Sv. Efreem pravi: »Če vozniki vedo, koliko breme morejo nositi njih konji in mezgi, da jih ne preoblože; če ve lončar, kako dolgo sme ostati ilnata posoda v peči, da je zadosti ožgana in je ne pusti noter ne predolgo ne premalo, moremo pač reči tudi o Bogu, ki je neskončno moder in nas neizmerno ljubi, da nam ne more naložiti pretežkega bremena in da nas ne pusti dalje v peči bridkosti kaker kar je potrebno. Bodimo torej brez skerbi! Nobena poskušnja ne bo ne prehuda ne predolga, ampak taka, kakeršna je potrebna, da nas stori pripravno orodje v roki božji.

Vdani v voljo božjo moramo biti tudi ob smrti. Umreti moramo. To je vsem odločeno. Umerli bomo tisti dan, tisto uro in na tisti način, kaker hoče Bog. On je odločil, kakšna bo naša smert, in naša dolžnost je, da jo sprejmemo hvaležno, ker je ravno tisti način smerti in ne drugi odločen k njegovi časti.*)

Sprejem smerti. (Popolnoma odpustek ob smertni uri.)

Gospod, moj Bog, že zdaj sprejem iz Tvoje roke z vso vdanostjo in zadovoljnostjo tako smert kaker se Tebi dopade z vsemi stiskami, terpljenjem in bolečinami.

Papež Pij X. so podelili dne 9. III. 1904 popolnoma odp. vsem vernikom za njih smertno uro, ako enkrat v življenju s pravo ljubeznijo opravijo to molitev katerikoli dan po vrednem prejemu sv. spovedi in sv. obhajila.

Zgled. Ko je šla sv. Gertruda nekega dne na visok hrib, se ji je spodersnilo in je padla. Ko vstane gre čisto mirno dalje rekoč: »Moj preljubeznivi Jozus! Kolika sreča bi bila zame, ke bi bil ta padec sredstvo, da bi bila prišla čimpreje k Tebi!« Njene spremljevalke jo čudeč se vprašajo, ali bi se ne bala umreti brez sv. zakramentov? Ona jim odgovori: »Res jih iz celega serca želim prejeti o moji zadnji uri, vendar še bolj ljubim božjo voljo; zakaj prepričana sem, da je naša smert najboljša in najsrečnija, ako se popolnoma izročimo volji božji, kedarkoli jo nam pošlje. Zato je ravno tista smert, katero mi Bog pošlje in po kateri pridem k njemu, po moji želji, ker zaupam v njegovo vsmiljenje, če umerjem tako pripravljena, da mi bo prišel na pomoč, naj bo že kakeršenkoli način moje smerti.«

Vdati se moramo v voljo božjo tudi, kedar zgubimo zunanje pomočke k svojemu zveličanju. Naj ti vmerje n. pr. dušni vodnik ali prijatelj, ki te je varoval in oserčeval. Ker nimaš več njegove pomoči, njegovega varstva, se ti zdi, da ti ne bo moč stanovitno živeti, kaker poprej. Gotovo je na tem nekaj resničnega, namreč to, da ne moreš samega sebe voditi; pomoč ti je neobhodno potrebna. Zato ti je bil tudi Bog dal modrega vodnika in prijatelja. Pa kaj te Bog zdaj menj ljubi kaker tedaj, ko ti je dal tacega vodnika? Ali ni On več tvoj Oče? Ali zapusti svoje otroke tak oče, kaker je On? Res je, da te je tvoj vodnik dolgo in lepo vodil po potu duhovnega življenja. Ali je bil pa tudi pripraven, da te vodi še nadalje do tebi odločenega namena? Ali ni Kristus, naš božji Učenik, rekel svojim apostoljem: »Dobro je za vas, da jaz grem, zakaj ako ne grem, ne bo prišel k vam Tolažnik.« Ker je temu tako, kako se derzneš misliti, da ni koristno, ako si zgubil svojega vodnika ali prijatelja; in naj bo še tako svet in izversten? Toda vprašaj, ali ni morebiti to kazen, ki sem si jo zaslužil sè svojo nezvestobo? Recimo, da je temu res tako; toda vedi, da so očetove kazni v bogljivim in poučljivim otrokom le zdravilo. Hočeš li razorožiti njegovo roko, geniti njegovo serce, ga nekako prisiliti, da te obsuje z novimi milostmi? Potem sprejmi ponižno njegovo kazen. In v plačilo tvoje zaupljive vdanosti v njegovo voljo ti bo dal drugega, ki te bo vspešno vodil po novih potih. Ali pa bo Bog, ki je Bog dobrote, prevzel sam tvoje vodstvo. On ti bo

poslal kaker apostoljem svetega Duha. Njegova luč bo svetila tvojim stopinjam in čudovito te bo krepčala njegova milost.

Drugi zgled. — Tvoje življenje je čisto posvečeno pobožnosti in njene vaje so, bi rekel, hrana tvoje duše. Pa bolezen preterga pobožne vaje, ki si jih opravljal poprej. Več ne moreš hoditi k sv. maši, tudi ob nedeljah ne. Nimaš več pogostnega sv. obhajila. Kmalu celo moliti več ne moreš vsled hude bolezni. Ne toži, pobožna duša! Ti si poklicana, da se hraniš z jedjo Jezusa Kristusa, ketere morebiti ne poznaš, pa ti bo le najboljše sredstvo, da se posvetiš. On sam je rekel apostoljem: »Moja jed je, da storim voljo Njega, ki me je poslal.« Ta jed se donuja tebi. Vedi pa dobro: le ta te ohrani za večno življenje. Brezvspešna je molitev, ako je ne poživlja ta jed. To je povedal naš božji Učenik s temile besedami: »Ne vsak, ki mi pravi: Gospod, Gospod, pojde v nebeško kraljestvo, ampak kateri izvršuje voljo mojega Očeta«. Ti pa dobro veš, da te je Bog sam postavil v to stanje. On je tudi, ki ti je spregledal ali bolje On ti je zabranil tvoje pobožne vaje. Bodi torej brez skerbi! Pazi pa bolj na to, kar On namestu tega tirja od tebe. To namreč, da bodi vedno bolj vdan v njegovo voljo in, da se odrekaš svoji. In k temu imaš toliko prilik! Kolikokrat na dan se lahko krepčaš s to jedjo! In vprihodnje bo vdanost v voljo božjo vsled vedne vaje tvoja poglobitna hrana. V resnici! Količno neprijetnosti in raznih žertev ti nalaga bolezen! Ona končava tvoje naklepe, ti dela stroške, uživati moraš grenka zdravila, poterpeti z nerodnimi in lahkomišelnimi strežniki in kedo bi naštel še vse druge zopernosti, ki te tlačijo v bolezen. Kolikokrat imaš torej priliko reči: Bog hoče tako! Ne izgubi nobene take prilike, da bi je ne obernil v svoj prid. Tako boš dosegel stopnjo, na kateri so ljubljenci Jezusa Kristusa, ki pravi: »Kedor stori voljo mojega Očeta, on je moj brat, moja sestra in mati«.

Še en zgled. Bliža se velik praznik. Pripravljaš se nanj sè vso vnemo in čutiš v sebi toliko gorečnost, da se ti zdi nekak predokus tolažbe, katero boš prejel na ta lepi dan. Slednjič napoči tvoj tako zaželjeni praznični dan — pa ti nisi več tak. Serčna tvoja čutila je naenkrat nadomestila neka žalostna puščoba v tvojem sercu ne najdeš niti ene vesele, tolažilne misli. Varuj se, da se zato ne vžalostiš! Nikar se z nepremišljenim

naporom ne izkopavaj iz takega položaja! Bog sam te je vanj pripravil in ti veš, da pride od njega samo dobro. Ti veš, da je vsaka reč v največo korist temu, ki jo sprejme od Boga ponižno. Sprejmi torej tudi to iz njegove roke in koliker premoreš v takem stanju se pripravljaj na njegov prihod. Posnemaj bolnika, ki se vdano podverže zdravniku, ker upa, da ga ozdravi. Bodi prepričan, da ti ni bila nigdar nobena tolažba bolj koristna, kaker ti je bila dušna suhota, ki si jo voljno preterpel. Milostin božjim nas pripravlja pristopne naša volja. Volji se pač lahko pridružijo razna čutila, vender je ne store bolj zaslužne pred Bogom, kaker tudi ne škoduje volji, če takih čustev sploh ni ali če so ji celo nasprotna.

Tako bodi prepričan tudi glede molitve. Ni treba namreč, da bi morali čutiti kako notranje veselje ali tolažbo, ko molimo, češ, da drugače molitev ni dobra. Zadosti je, da izrazimo sveto voljo: moliti hočem Boga in ta namen nima na sebi nič čutnega. To tudi lahko spoznamo iz primere s telesno jedjo. Kaker stori telesna jed, da se nam vsi udje okrepčajo in očverstijo, pa nam tega ne naznani nobeno čutilo, tako dela tudi Jezus Kristus ko nebeška jed skrivno v naši duši. Nesrečna naša radovednost hoče vse spoznati s čutili. Ako čutila ne zadovoljimo, postanemo ali maloserčni ali pa hočemo z mnogimi izbranimi molitvami in z mnogim trdom v svojem sercu spoznati nekaj, kar nas more umiriti in nam dati neko gotovost. Pa ne le, da taki naperi do milosti ne pomagajo, še ovirajo jo, ker preveč motijo in razburjajo duha.

Pripoveduje se, da je sv. Katarina Sijenska nekedaj vprašala Zveličarja, zakaj se je tolikokrati razodeval očajkom, prerokom in pervim kristijanom in zakaj stori to v sedanjem času tako redkokedaj. Odgovoril ji je, da zato, ker so oni tedaj prihajali k njemu ko zvesti učenci z velikim zatajevanjem samega sebe, ker so cenili njegove nauke, se dali obdelovati ko zlato v topilniku, ker so bili kaker platno, katero se da slikati, ker so si dali zapoved ljubezni zapisati v serce, mejtem ko ravnajo sedanji kristijani tako, kaker bi on ne bil več blizu, ker delajo, govore in obravnavajo vse sami po svoji volji brez Njega. Zato so tako razmišljeni in razburjeni, da ne more v njih delati njegova milost. Naš božji Odrešenik je nas hotel svariti pred to zlorabo, ko je rekel: »Kedar molite, nikar ne govorite mnogo»

kaker malikovavci, ker menijo, da bodo uslišani zavoljo svojih besedi; saj vaš Oče ve, česa potrebujete, preden ga prosite.«

Mi moramo tudi vdani v voljo božjo terpeti vse nadložnosti, ki so nasledki naših grehov. Ti si bil n. pr. nezmeren in to ti je naredilo nadlogo ali ti morebiti celo močno pokvarilo zdravje. Morebiti moraš zaradi nespametnih izdatkov ali takih, ki si jih storil vsled svoje ničemernosti, zdaj živeti v pomanjkanju. Morebiti si bil lehkomišeln v spolnjevanju svojih stanovskih dolžnosti ali neskerban. Morebiti je tvoja zamerljivost, tvoja nepoterpežljivost, tvoja nagla jeza ali slednjič tvoj osorni značaj kriv, da si si napokal vsakoverstne nepriličnosti. K tem se pridružijo razni predsodki, zmotnjave, nadležne skerbi, ki se jih ne moreš znebiti. Bog ni hotel, da si grešil, kajne; hotel je pa, da imaš zato te nasledke. Sprejmi jih torej iz njegove roke in veruj, da ni boljšega sredstva pridobiti si zopet milost, kaker če jih ponižno sprejmeš. Potem ti bo tvoj padec, namestu v škodo, še v korist, ker te bo spominjal, da si odtedaj ostal stanoviten v službi božji in to ti bo v tem večo slavo, koliker bolj globoko si bil zabredel v svoji nesreči. Zè zgledom ti poiasnim to resnico. Ti se napotiš peš v Rim. Pa zaradi slabega pota ali slabih tvojih oči ali telesne šibkosti in utrujenosti ali morebiti zaradi nepazljivosti pogosto na poti padeš. Navzlic temu pa ne izgubiš serčnosti, ampak hitro vstaneš ter ne izgubljaš dragocenega časa s preišljevanjem, zakaj si padel. Serčno nadaljuješ potovanje, ker si se odločil priti v Rim. Ali ni bilo torej tako, čim več ovir si imel, čim večkrat si padel, tem bolj si bil serčen in vstrajen? Ravno tako se vedi v službi božji.

Vdati se moramo v voljo božjo v duševnem terpljenju to je v skušnjavah, v boječnosti, v omahljivosti, v zmotnjavi, v netolažnosti in v drugih skerbeh, ki nas zadenejo v duhovnem življenju. Naj bo temu terpljenju vzrok kakeršenkoli, vedno se moramo vračati k Bogu ko prvemu začetniku vsega tega. Ako si mislimo, da smo sami krivi tega terpljenja, moramo reči, da ima svoj začetek ali v naši nevednosti, ali v naši občutljivosti, ali v neredni naši domišljiji, ali slednjič v napačnem našem nagnjenju. Toda povzdignimo se više in iščimo, kje je vzrok tem nedostatkom. Kje drugje pač najdemo vir vsenu temu, ako ne v volji božji, ker nas Bog namreč ni obdaril z

večo popolnostjo in ker hoče, da se vadimo v vdanosti zavoljo tih slabosti in njenih nasledkov. Ako pa nas razsvetli z žarkom svoje luči in nam vlije v serce kapljico svoje milosti, smo takoj razsvetljeni, oserčeni in potolaženi. Ako menimo, da prihaja tako terpljenje od hudobnega duha, moramo je venderle pripisovati Bogu. Ali nam ne dokazuje zgodba Jobova, da bi mu satan ne bi mogel škodovati, ke bi ne bil imel oblasti od Boga? O Savlu, ki se je razdražil proti Davidu vsled ljubosumnosti, nenaklonjenosti in sovraštva, pravi sv. pismo, da je zli duh Gospodov šinil v Savla. Ako je pa duh Gospodov, kako je potem zločest? In ako je zločest, kako je Gospodov? Zločest je zaradi hudobne, popačene volje, ki jo ima hudobni duh, ker hoče človeka ugonobiti; in Gospodov je, ker mu Bog z namenom rešiti ljudi, dovoli, da jih žali. Da, še več! Sv. vera in nauki svetnikov nas uče, da odvzame včasih Bog sam neposredno luč in sladki učinek milosti, v čemer obstoji veselje in moč duše. To pa seveda le z namenom, ki se popolnoma vjema z njegovo dobroto in modrostjo. Mnogi namreč bi ostali mlačni in brezbrizni v spolnjevanju svojih dolžnosti, ke bi se ne vzdramili po nemiru, ki sledi takemu opuščanju in tako začno vnovič goreče služiti Bogu. Mnogim zopet je ravno to notranje terpljenje dalo priložnost, da so se vadili v največih čednostih. Kedo more, če omenim posamezne, povedati, do kolike junaške stopinje v čednostih so se povzpeli: sv. Terezija, sv. Frančišek Salezij, sv. Ignacij? Čudovito je, kako ravna Bog v svoji previdnosti z ljudmi! Navidez jih zapusti, da bi jih stem vzdramil iz spanja in v njih vzbudil duha ponižnosti in nezaupnosti do samih sebe. Želi, da bi se čisto odpovedali posvetnim rečem ter terdno zaupali vanj, popolnoma se mu izročili in ga goreče molili. Zato se torej ne vznemirjajmo vsled takega terpljenja, ki nas semtertje obišče; ampak ravnajmo tako kaker pri telesnih boleznih. Kedar zbolimo, vprašamo, kajne, zdravnika za svet, potem pa rabimo predpisana zdravila, poterpežljivo pričakujoč ozdravljenja, ki je da Bog po svoji volji in dobroti.

Svet mož, o katerem piše Blozij, je poznal vrednost takega terpljenja. Neprenehoma so ga nadlegovale skušnjave, tlačile so ga razne bridkosti, posebno še duhovna suhota. Ko nekega dne vsled bolečin bridko joka, se mu prikaže angelj, da bi ga potolažil. On mu pa reče: »Ne prosim nobene tolažbe, zakaj to edino mi je zadosti, da se nad menoj izpolnuje volja božja.«

Isti Blozij pripoveduje tudi, da se je sv. Brigiti, ki je bila nekega dne silno žalostna, prikazal Jezus Kristus in jo vprašal, zakaj je tako poterta. Odgovorila mu je, da silno terpi zaradi toliko slabih misli, ki jo napolnjujejo sè strahom in grozo pred njegovo sodbo. On ji pa takole reče: »Prav je, da terpiš zdaj zaradi toliko ničemernih in slabih misli, ki jih imaš proti svoji volji, ker si imela prej proti moji volji toliko dopadenja nad ničemernostmi sveta. Zastran moje sodbe je dobro, da se je bojiš, vendar pa imej pri tem terdno zaupanje v me, svojega Boga. Poleg tega se vedno zvesto derži nauka, da so slabe misli, katerim se koliker moč ustavljaš, tu na zemlji zate vice, v nebesih ti je za nje pa plačilo pripravljeno. Ako jih pa ne moreš pregnati, je zadosti, da jih zaničuješ in da jih krotko terpiš.«

Mnogi so se zatekali v dušnih bridkosti k Tavlerju in ga vpraševali za svet radi žalostnega dušnega stanja, v katero jih je privedlo neprenehavno dušno terpljenje. On jim je povedal svojo lastno zgodbo, ter jim rekel: »Vsem se vam dobro godi. Tudi to, nad čemer se pritožujete je milost, ki vam jo Bog izkazuje.« Ako so mu rekli nasprotno, to terpljenje je kazen za naše grehe, je pripomnil: »Naj bo za grehe ali ne, le verujte, da je ta križ od Boga. Vzemite ga torej vdano in hvaležno nase ter se popolnoma izročite njegovi volji.« Ako so mu rekli, da jih peče silna duhovna suhota, jim je odgovoril: »Prenašajte jo krotko in prejeli boste za to več milosti, kaker ke bi čutili v sercu otroško in iskreno vdanost.«

Slednjič — in to je morebiti najbolj kočljiva reč, radi ketere se moramo vdati v voljo božjo, — da tudi čednosti same, stopnjo milosti in slave ne hočemo drugače, ko v tisti meri, v kateri nam jo Bog da. Vse naše prizadevanje mora na to meriti, da dosežemo sè svojo zvestobo tisto stopnjo popolnosti, h kateri smo poklicani, ker ni dana vsem enaka moč, da bi se povzdignili do iste stopnje. Vsakedo spozna, da nigdar ne moremo imeti tolike ljubezni, ponižnosti itd. kaker preblazena Devica Marija, in naj bi še tako združeni v milosti občevali z Bogom. Kedo se primerjati sv. Janezu Kerstniku, o katerem pravi sam segli apostolji? Kedo bo hotel biti jednako svet kaker sv. Jožef? Kedo se primerjati sv. Janeza Kerstniku, o katerem pravi sam Zveličar, da je največi mej človeškimi otroci? V tem kaker v vseh rečeh se moramo podvreči volji božji. O nas mora veljati

beseda, ki jo je govoril Bog po Izaiju: »Moja volja je v njem. Ona v njem vse vodi in vlada.« Ako torej slišimo ali beremo, da je Zveličar v kratkem času neketere izvoljence pripeljal do visoke popolnosti, da jim je podelil izredne milosti, da je njih um razsvetlil s čudovito svetlobo in napolnil njih serca sè vzvišenimi čutili vdanosti, potem moramo krotiti svojega duha, da tudi ne poželi kaj takega proti volji božji. Da, še bolj priserčno se moramo okleniti božje volje in govoriti z vdanim srcem: »Moj Gospod, hvalim in častim te, da se razodevaš s toliko ljubeznijo in prijaznostjo izvoljenim dušam. Čast, katero jim izkazuješ, je nad vse vzvišena. Pa tvoji volji se hočem podvreči še v večji meri, kakor je bila tista, ki si obdaroval ž njimi svoje izvoljence. Zato te prosim, podeli mi to edino dobro, da ne bom hotel nič drugega kakor ti. Naj zadobi vsak od tebe, kar želi, jaz te prosim, da me milostno prikleni za vedno svojemu vodstvu, da natanko izpolnjujoč tvoje namene, postanem pripravno orodje tvoje časti. Stori z menoj, v meni in po meni za čas in večnost, kar se ti dopade.« Izpolnjevanje te vdanosti je Bogu tako dopadljivo, da je n. pr. imenoval Davida moža po svojem sercu. »Našel sem moža po svojem sercu, ki bo izpolnil mojo voljo.« V resnici je bil David tako pokoren poveljem božjim, da je bilo njegovo serce vedno pripravljeno sprejeti vsak dar iz njegove roke enako mehjemu vosku, ki sprejme vsako podobo, ki se vanj vtisne. Zato govori pogosto: »Moje serce je pripravljeno, o Bog, moje serce je pripravljeno.«

Umestno je, da navedem tu nekaj znamenitih izrekov sv. pisma, v katerih se posebno zercali vdanost v voljo božjo n. pr. sledeče: »Gospod, kaj hočeš, da naj storim? Glej pripravljen sem spolniti tvojo voljo.« Ali kakor pravi David: »Jaz sem pred teboj ko tovrno živinče, ki ne preudarja, ampak sluša brez ugovora. Tvoj sem popolnoma. Zapovej mi, kar se ti dopade.« »Jaz ne iščem svoje volje,« je rekel naš Zveličar. »Nisem prišel iz nebes, da bi spolnil svojo voljo, ampak voljo Njega, ki me je poslal.« Moja jed je, da storim voljo svojega Očeta.«

Po zgledu našega božjega vzora mora tudi naša jed biti spolnitev volje božje. »Moj Oče, bodi tako, kakor se ti dopade. Zgodi se tvoja volja, kakor v nebesih tako na zemlji.« Naš Zveličar je naročil sv. Katarini Genoveški, da naj premišluje, kedar moli očenaš posebno te besede. Isto delajmo tudi mi in prosimo

Boga, da se spolni njegova sv. volja na zemlji enako popolnoma in iz istega namena, kaker jo spolnjujejo angelji in svetniki v nebesih.

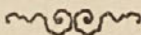
Ako nam je težavno slušati Boga ali ako čutimo v sebi neko upornost, recimo z Davidom: »Kako, moja duša, ali ne boš pokorna Gospodu? Od njega si prejela vse dobro. On je, ki ti daje rešenje. Slušal bom njegova povelja. On je moj Bog in moj Zveličar.«

In ako se še ustavlja naša narava in noče storiti, kar On veleva, recimo :On nas bo krepil in podpiral, da zmagamo. Govorimo z Jezusom Kristusom v njegovi smertni bridkosti. »Moj Oče, tvoja in ne moja volja naj se zgodi.«

»Ta beseda našega Gospoda, pravi sv. Leon Veliki, je zveličanje ljudi, ta beseda je poučila vse vernike, oserčila vse spoznavavce in kronala vse marternike. Da bi se pač vsi verni kristijani, ki so bili odrešeni s toliko ceno in posvečeni brez svojega zasluženja, naučili to besedo, in, ko so v hudih skušnjavah, našli v njej gotovo pomoč.« Potem bodo premagali strah pokvarjene narave in serčno prenesli vsako žalost.« In v duhu take vdanosti moramo sprejeti ne samo vse dogodke, ampak tudi vse terpljenje in notranje boje, ker Bog hoče, da jih občutimo in sicer v svoje lastno zveličanje kaker v njegovo čast.

Omeniti je še težave, ki jih imamo, kedar se vdamo v voljo božjo. Četudi je naša volja odločna in vdana, se vendar prigodi, da prevdaria naš um, kaj nas pri tem vtegne vse zadeti n. pr. ako zdaj zbolim, ako bi tako z menoj ravnali, ako bi moral stanovati v tej hiši, ali je ta dogodek dober ali slab záme, ali se bo moj sklep posrečil ali ne itd. Hitro pa je treba zaverniti tako doprijemanje naše narave; zakaj kaker smo po tej žertvi ljubezni vzeli naši volji prostost, da si ne more več sama izbirati, kar bi ona rada, tako odvzamemo iz iste ljubezni do Boga tudi razumu prostost, da ne pretehtuje, kaker bi rad, povelj božjih. Izročimo se torej v vsem s popolno vdanostjo vodstvu božje previdnosti.

(Dalje prih.)

Jožefa Škrinjarja kerščanski nauk o Kristusovem terpljenju.

P. H. R.

(Dalje.)

IX.

Ko so vojaki in drugi lovci Jezusa prijeli, ga zvežejo in zvezanega peljejo najprej k Ani, ki je bil tast višjega duhovnika Kajfeža. Potlej ga peljejo, ravno tako zvezanega k višjemu duhovniku, kjer so bili že vkup prišli vsi duhovniki, stariši in pismarji. Peter je pa daleč za Jezusom hodil in ž njim še drugi učenec Janez, ki so ga na dvor spustili, ker je bil višjemu duhovniku znan, in ta je vratarici rekel da naj tudi Petra na dvor spusti. Ker je bil po noči mraz, so hlapci in služabniki na sredi dvorišča zakurili in okolu ognja so eni stali, eni sedeli in se greli. Peter je bil tudi pri njih ter se je grel in čakal, da bi videl konec. Višji duhovnik vpraša Jezusa po njegovih učencih in po njegovem uku. Jezus mu odgovori: »Očitno sem svetu govoril, vselej sem v sinagogi in v tempelju učil, kamer se vsi ljudje shajajo in na skrivnem nisem nič govoril. Kaj mene vprašaš, vprašajte, kateri so slišali, kaj sem govoril. Glej, ti vedo kaj sem govoril.« Ko je to rekel, je eden zraven stoječih služabnikov Jezusu dal zaušnico rekoč: »Tako odgovarjaš višjemu duhovniku?« Jezus mu je odgovoril: »Ako sem hudo govoril, daj pričevanje od hudega, ako pa prav, kaj me tolčeš?« Tedaj so duhovniki in ves zbor iskali krivega pričevanja zoper Jezusa, da bi ga mogli sè vzrokom vmoriti, pa ga niso našli, dasiravno je veliko krivih prič pristopilo. Njih pričevanja se namreč niso vezala. Na zadnje ste prišli dve krivi priči in ste rekli: »Mi smo ga slišali govoriti: »jaz morem božji tempelj, ki je z rokami narejen, podreti in v treh dneh sezidati družega, ki ni z rokami narejen.« Pa tudi to pričevanje ni bilo zadosti, da bi ga k smerti obsodili, če ravno je Kristus nekaj tacega res govoril, ko je dejal: »Poderite tempelj (mojega telesa), in jaz ga bom v treh dneh zopet postavil (t. j. bom od smerti vstal). Potem stopi višji duhovnik v sredo zbora in vpraša Jezusa: »Nič ne

odgovoriš na to, kar ti čez te pričujejo? Jezus je pa molčal in ni besede odgovoril.«

X.

Kar ste dozdaj slišali, se je godilo z Jezusom veliki četrtek po noči, kar boste pa od slej slišali, se je zgodilo veliki petek prav zgodaj in dalje po dnevi.

Ko se je začelo daniti in je vender še vse temno bilo, se se zbrali duhovniki, pismarji in stariši in so se posvetovali, kako bi Jezusa v smert izdali. In ko je bil v njih zbor pripeljan, mu pravijo: »Ako si ti Kristus povej nam.« On pa jim je rekel: »Če vam bom povedal, saj mi ne bote verjeli, če bom pa tudi vprašal, mi ne boste odgovorili in me tudi ne boste spustili. Od sedaj bo človekov sin sedel na desnici božje moči.« Tedaj so vsi djali: »Ti si torej sin božji?« On jim odgovori: »Vi pravite, da sem.« Višji duhovnik ga je hotel o tem v novič vprašati, zato mu je rekel: »Pri živem Bogu te zarotam, da nam poveš, ako si ti Kristus sin Boga visoko hvaljenega.« Jezus je poterdil in odgovoril: »Ti si rekel! vender vam povm, od slej bote videli sinu človekega sedečega na desnici božje moči in prihajajočega v oblakih neba.« Pri teh besedah je višji duhovnik svoje oblačilo razparal, kar je bilo znamenje velike žalosti in rekel je: Preklinjal je Boga, ker se njegovega sinu imenuje. Kaj potrebujemo več prič? Glejte, zdaj ste slišali njegovo preklinjevanje, kaj se vam zdi? Judje so odgovorili: »Smerti je vreden,« drugzega pričevanja ni treba, ker so iz njegovih ust slišali, da se božjega sinu dela.

Potlej so Jezusa trumi prepustili, da so ž njim gerdo ravnali, kaker se je komu priljubilo. Začeli so mu v obraz pljuvati, kateri so ga deržali, so ga zasramovali in po obrazu tolkli, oči mu zavezovali, s pestmi mu zaušnice dajali in pačili se mu: in norčevali se iz njega.

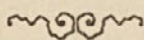
»Prerokaj nam Kriste, gdo te je vdaril.« Tako so ga zasramovali.

XI.

Mej tem je Peter zdolaj na dvoru pri ognju sedel in se z drugimi vred grel. Ko ga vratica, dekla višjega duhovnika vidi, stopi k njemu, ga pogleda, in reče drugim: »Tudi ta je bil s tem človekom.« Potlej se oberne k Petru in mu reče: »Ali nisi ti

eden učencev Jezusa Galilejca? saj si tudi ti bil ž njim.« Peter je pa pred vsemi tajil, da ga ne pozna, da ni njegov učenec, in da ne ve, kaj pravi dekla. Potlej gre v preddvor ven in petelin je prvokrat zapel. Ko ga na preddvoru druga dekla zagleda, mu reče: »Tudi ti si eden izmej tistih.« Peter ni nič odgovoril, ampak je šel zopet na dvor, kjer so se greli tisti, ki so bil Jezusa vjeli. Ko je pri ognju stal, so mu rekli eni teh, ki so sedeli: »Nisi tudi ti eden njegovih učencev.« On pa je drugič tajil; da, celo prisego je terdil, da tega človeka ne pozna. Okolu ene ure poznej, je rekel drugi hlapec višjega duhovnika, stric tistega ke-teremu je bil Peter uho odsekal: »Resnično tudi ta je bil ž njim, saj je tudi on galilejec.« Potlej se ta hlapec k Petru oberne, in mu reče: »Te nisem kolj? na vertu pri njemu videl,« in čez malo pristopijo ondi stoječi in rekó Petru: »Resnično, tudi ti si izmej njih, saj si tudi ti galilejec, tvoj jezik te razodeva.« On se je pa začel rotiti in prisegati: »Jaz ne poznam tega človeka, ki govorite o njemu; ne vem kaj pravite.« Ko je Peter še govoril, je petelin drugič zapel, in Gospod ga je pogledal z očmi (svoje milosti). Tedaj se je Peter spomnil Kristusovih besed): »Preden bo nocoj petelin dvakrat zapel, me boš ti trikrat zatajil.« Na to je z dvora vun šel in milo jokal...

(Dalje prih.)

Mala Lenčica od Svetega Boga, vijolica najsvetejšega zakramenta.

(P. V. K.)

(Dalje.)

43. Kako se je Lenčica odpravljala v nebesa.

Celi mesec januarij je mala bolnica polagoma pešala. Svoje terpljenje je prenašala z junaškim pogumom. Saj je bila na potu h »svetemu Bogu«. Ta misel sama jo je deržala po koncu. Bilo je, kaker če kedo male neprijetnosti potovanja rad nase vzame, ker ve, da je blizu cilj, kjer bo slišal glas in stisnil roko ljubega prijatelja ali sorodnika.

Ko so ji dopovedali: »koliker bolj poterpežljivo bo prenašala terpljenje, toliko bliže bo poteni pri »svetem Bogu«, je reklo sveto dete: »Ali, mamica, jaz bom letela k njemu —!«

Da, ona je bila na potu k svetemu Bogu.

Ravno tako je bilo, kaker bi stal »sveti Bog« pred vrati male bolniške izbe, in ona je čakala poterpežljivo, zaupno, dokler bi zaslišala iz njegovih ust: »Pojdi zdaj, moje dete, pojdi zdaj!«

K njemu hoče iti »na njegov lastni dan«, je rekla, tedaj hoče imeti obleko svojega prvega svetega obhajila, iz rok strežničinih hoče iti gori in naj pripravijo tudi za njo oblačilo....

Ona je bila na potu k svetemu Bogu.

Misel na terpljenje se ji je potopila v predčutku veselja, ki ji je bilo tako blizu. In to je bilo dete štirih let! V resnici: »Šibko tega sveta je Bog izvolil, da bi osramotil močno.« (I. Kor. 1, 27.)

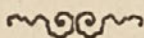
44. Kako je mala Lenčica opomnila sestro naveličano življenja, na dolžnosti, ki jih ima izpolniti.

Dan za dnem so pojemale njene telesne moči. Konec je bil že blizu. V četrtek, 30. januarija 1908, je neka sestra prišla pogledat k njej. Vedela je, da bo mala lučica kmalu vgasnila, in tako je govorila ž njo o tem, kar je bilo njenemu sercu najljubše.

»Lenčica«, je rekla, »kedar prideš k svetemu Bogu, ali ga boš prosila, naj me vzame h sebi? Jaz hrepenim po nebesih.«

S preiskujočim očesom je gledal otrok sestro. Njegove čudovite oči so bile, kaker bi se svetile v nadnaravni luči. In nato odgovori sè slovesnim glasom: »Sveti Bog vas ne more vzeti, mati, dokler se ne poboljšate in ne storite, kar hoče, da storite!«

(Dalje prih.)

Družba sv. Mohorja.

Družba sv. Mohorja v Celovcu je ravnokar pričela razpošiljati družbene knjige za leto 1913. Njeni udje prejmejo letos naslednji književni dar:

1. Koledar za leto 1914.
2. Pravljice.

3. Mlada Breda.
4. Zgodovina slovenskega naroda, 3. zvezek.
5. V tem znamenju boš zmagal.
6. Krščanska mati (molitvenik).

Kdor je doplačal 60 vinarjev za broš., oziroma 1 krono za vezan izvod, prejme: Zorislava.

Družba se bo potrudila, da prejmejo častiti udje knjige kolikor mogoče hitro.

Letošnje knjige se bodo razposlale po sledečem redu:

1. Amerika, Afrika in Azija.
2. Krška škofija.
3. Razni kraji.
4. Ljubljanska škofija.
5. Goriška nadškofija.
6. Tržaško-koprska škofija.
7. Lavantinska škofija.

Vsak družbenik naj prejme svoje knjige v tisti dekaniji ali župniji, v kateri se je vpisal.

Na poznejše izpremembe stanovališča se pri tolikem številu družbenikov ni moglo ozirati.

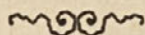
Cenjene gospode poverjenike nujno prosimo, naj po prejemu »aviza« pošljejo takoj po knjige na železniško postajo, da ne bo sitnih reklamacij, ki povzročajo družbi samo zamudo in nepotrebnih stroškov. Vsem čč. gg. poverjenikom, ki prejmejo po železnici po več zabojev, vljudno naznanjamo, da se nahaja zapisnik udov vedno v zaboju z najnižjo številko.

Vsakemu zavoju so tudi priložene vpisovalne pole in potrdilni listki za prihodnje leto.

Stroške, katere so imeli čč. gg. poverjeniki za odposlatev denarja in prejem knjig, morajo jim posamezni udje povrniti.

One čč. gg. poverjenike, ki dobivajo svoje knjige neposredno v družbini tiskarni, prosimo, naj čim preje pošljejo po nje, da nam zavoji ne bodo zastavljali prepotrebne prostora.

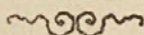
Družba sv. Mohorja v Celovcu.

Priporočilo v molitev.

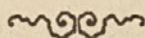
V pobožno molitev se priporočajo rajni udje III. reda skupščine goriške: prečastiti gospod goriške nadškofije kanonik Janez (Mohor) Lukežič, ki je preživel v III. redu 31 let; č. sestra Lamberta Lieb iz Kippelhausena na Badenskem, mnogoletna prednjica v bolnišnici vsmiljenih sester v Gorici, preživel v III. redu 59 let; Alojzij (Jožef) Corti iz Auronza v Italiji, preživel v III. redu 30 let; Marija (Jožefa) Benedejčič iz Volč, preživel v III. redu 20 let; svetogorske: Marijana Kumar (s. Uršula) iz Dolenje Tribuše † 14. 8. t. l., Frančišek Doljak (br. Andrej) iz Gergarja † 2. 9. t. l.

Dalje se priporočajo v pobožno molitve: iz Nove štifte neka mati in neka žena z družino v posebne dobre namene; neka tretjerednica za pomoč v dušnih in telesnih potrebah in srečno zadnjo uro; neka oseba za stanovitnost v dobrem; J. K., da bi spoznala potrebo kerščanskega življenja; M. P. v Zd. za ohranjenje sv. čistosti, za zdravje bolnega očeta in brata za kerščansko življenje, mir in edinost; T. K. priporoča svojo rajno mater v blag spomin; T. P. tretjerednica, da bi mogla lepo Bogu služiti, premagovati skušnjave ter se pripraviti za srečno zadnjo uro, priporoča tudi več družin v dušnih in telesnih potrebah, da bi se odpravila kletev, in srečno zadnjo uro vseh ljubih in dragih.

Zahvalo za vslišano molitev

Načnanjajo nadalje: J. K., da se je dobro izteklo, kar jo je skerbelo; T. P. za polajšanje očetove bolezni in božjo pomoč v raznih drugih potrebah, za večkratno odvernjenje nesreče pri domači živini in da je v tekočem letu opravila dolgo izpoved.

Za kitajski misijon

So darovali nadalje v Kamniku: Marija Mišič-Levstik iz Strazhe: 10 K; Frančiška Kovač iz Tersta (po Mariji Turk): 2 K; J. P.: 5 K.

Rimsko - frančiškanski koledar za leto 1913.

Mesec oktober ali vinotok

1. sreda: bl. Ludovika Savojska, vd. 2. r.; sv. Remigij, šk.
 2. četrtek: sv. Janez Gvaljbert, opat.
 3. petek: (post za 1. in 3. red) sv. Kozma in Damijan, m.; prenesenje trupla sv. Klare.
 4. sobota: sv. Frančišek Serafinski, **P. O. V. O.**
-
5. nedelja, 21. po bink. rožnovenška: bl. Janez Pinski, sp. 1. r.; sv. Placid in drugi m.
 6. ponedeljek: sv. Marija Frančiška, vd. 3. r. **P. O.** (Spomin vseh umerlih reda kapucinske družine. **P. O.**)
 7. torek: sv. Henrik, cesar,
 8. sreda: sv. Brigita, vd.
 9. četrtek: sv. Dionizij in drugi, m.
 10. petek: sv. Frančišek Borgija, sp.
 11. sobota: osmina sv. Frančiška Serafinskega. **P. O.**
-
12. nedelja, 22. po bink.: sv. ^{III}Serafin, sp. 1. r. kapuc. **P. O.**
 13. ponedeljek: sv. Daniel in drugi, m, 1. r. **P. O.**
 14. torek: sv. Kalist, papež, m.
 15. sreda: sv. Terezija, d.
 16. č. tertek: sv. Večeslav, češki kralj, m.
-
17. petek: sv. Hedviga, vdova.
 18. sobota: sv. Lukež, evangelist.
-
19. nedelja, 23. po bink.: posvečenje cerkev; sv. Peter Aljkan-tarski, sp. 1. r. **P. O.**
 20. ponedeljek: sv. Janez Kancij, sp.
 21. torek: sv. Uršula in druge, d. m.
 22. sreda: bl. Ladislav Gielnowski, sp. 1. r.
 23. četrtek: sv. Janez Kapistranski, sp. 1. r. **P. O.**
 24. petek: sv. Edvard, kralj.
 25. sobota: bl. Frančišek Kaljderoljski, sp. 1. r.; sv. Krizant in Darija, m.
-
26. nedelja, 24. po bink.: sv. Lin, papež, m.; sv. Evarist, p. m.
 27. ponedeljek: sv. Brunon, sp.
 28. torek: sv. Simon in Juda, aposteljna.
 29. sreda: bl. Pavla Mantuanska, d. 2. r.
 30. četrtek: bl. Teofilj, sp. 1. r.; bl. Liberat Laverski, sp. 1. r.
 31. petek: post, bl. Tomaž Florentinski, sp. 1. r.

Opomba: **P. O.** pomeni popolnoma odpustek za vse verne v cerkvah treh redov sv. Frančiška.

P. O. pomeni popolnoma odpustek samo za ude 1., 2. in 3. reda sv. Frančiška.

V. O. pomeni vesoljno odvezo s pop. odpustkom za ude 1., 2. in 3. reda.

Nihil obstat. P. Constantinus Luser, — Nihil obstat. P. Guido Rant, dr. theol. Imprimatur. P. Angelus Mlejnik, Min. Prov.